

Dosarul nr. 3-202/21

H O T Ă R Ă R E
În numele Legii

29 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
din Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

în componență:

președintele completului, judecătorul
judecătorii
grefier

Grigore Dașchevici
Ecaterina Palanciuc și Vladislav Clima
Alin Andrieș

în sediul instanței, în ședință publică, în procedura contenciosului administrativ, a examinat cauza în contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Marina Rusu (Curtiș) împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 277/24 din 06 octombrie 2020 „Cu privire la contestarea hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020, emise în privința judecătorului Marina Rusu (Curtiș) de la Judecătoria Cahul”,-

asupra argumentelor expuse de participanții la proces și probatoriul administrat la dosarul cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 02 decembrie 2020, Marina Rusu (Curtiș) a înaintat acțiune în contencios administrativ în instanța de judecată împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 277/24 din 06 octombrie 2020 „Cu privire la contestarea hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020, emise în privința Judecătorului Marina Rusu (Curtiș) de la Judecătoria Cahul”.

În motivarea acțiunii, reclamanta Marina Rusu (Curtiș) a relatat că, activează în calitate de judecător în cadrul judecătoriei Cahul (sediul Taraclia). Fiind numită în funcție până la atingerea plafonului de vârstă prin Decretul Președintelui R. Moldova nr. 190-VIII din 20 mai 2017.

Mai comunică reclamanta că, la 15 ianuarie 2019, prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 20/1, a fost desemnată pentru exercitarea

atribuțiilor judecătorului de instrucție de bază la Judecătoria Cahul, în perioada de imposibilitate a magistratului Leonid Turculeț, de a exercita atribuțiile de judecător de instrucție de bază, desemnat anterior, iar pct. 6 a anexei Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 836/37 din 19 decembrie 2017, a fost din nou modificat la poziția „Cahul” „(Sediul Central, Cantemir, Taraclia)” la compartimentul „De bază” cu sintagma „Marina (Rusu) Curtiș”.

Totodată, prin Hotărârea nr. 409/31 din 10 decembrie 2019, indică reclamanta că, a fost suspendată din funcția de judecător de la Judecătoria Cahul, pentru perioada aflării în concediul suplimentar neplătit de îngrijire a copilului cu vârsta cuprinsă de la 3 la 4 ani până la 11 mai 2020, inclusiv.

Relatează reclamanta că, în perioada 24.09.2019 - 07.11.2019, Consiliul Superior al Magistraturii, a recepționat mai multe sesizări/plângeri de la 16 condamnați, care își ispășeau pedeapsa cu închisoarea în Penitenciarul nr. 1 - Taraclia, cu sediul în orașul Taraclia, prin care aceștia s-au plâns pe faptul că judecătorul Marina Rusu (Curtiș) ar tergiversa examinarea cererilor înaintate de ei în ordinea prevăzută de art. 473/2'3 din Codul de Procedura Penală, cereri care potrivit normelor menționate se examinează în cel mult 3 luni de zile.

Prin urmare, indică reclamanta că, la 21.11.2019 și 04.12.2019, au fost întocmite rapoartele Inspecției judiciare în baza controlului întreprins la sesizările menționate. Iar potrivit rapoartelor menționate, Inspectorul-judecător, a ajuns la concluzia că în acțiunile judecătorului Marina Rusu (Curtiș), persistă o bănuială rezonabilă de comitere a abaterilor disciplinare, prevăzute de art.4 alin. (1) lit. i) și j) al Legii cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, și anume, încălcarea normelor imperative ale legislației în procesul de înfăptuire a justiției și neîndeplinirea sau îndeplinirea cu întârziere sau necorespunzătoare a unei obligații de serviciu, fără o justificare rezonabilă, dacă aceasta a afectat în mod direct drepturile participanților la proces sau ale altor persoane.

La acest capitol, comunică reclamanta că, ulterior, rapoartele Inspecției judiciare, împreună cu materialele relevante, au fost remise Colegiului disciplinar, pentru examinare prin prisma art.26 alin. (1) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Iar în rezultatul verificării sesizărilor în limitele rapoartelor Inspecției judiciare, în temeiul art. 36 alin. (1) lit. c) și art. 39 alin. (1) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, Plenul Colegiului disciplinar prin Hotărârea nr. 5/2 din 21.02.2020, a încetat procedura disciplinară intentată în temeiul sesizărilor menționate mai sus. Iar drept temei al soluției adoptate a servit faptul că, deși termenul de examinare a cererilor autorilor sesizărilor a fost depășit - motivele acestor depășiri nu pot fi imputate Marinei Rusu (Curtiș), și prin urmare, lipsește latura subiectivă a abaterilor disciplinare invocate.

Astfel, comunică reclamanta că, nefiind de acord cu hotărârea Plenului Colegiul Disciplinar, la data de 10.08.2020, inspectorul- judecător Diana Ioniță, a

înaintat contestație împotriva acesteia, prin care a solicitat anularea hotărârii respective și examinarea cauzei disciplinare în privința Marinei Rusu (Curtiș) și adoptarea unei noi hotărâri de constatare a abaterilor disciplinare prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. i) și j) al Legii cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, cu aplicarea sancțiunii disciplinare. Care prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 277/24 din 06.10.2020, a fost admisă. Fiind adoptată o nouă hotărâre, prin care s-au constatat comiterea abaterilor disciplinare comise de Marina Rusu (Curtiș), prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. i) și j) al Legii cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor. Aplicându-se în privința judecătorului Marina Rusu (Curtiș), sancțiunea disciplinară sub formă de avertisment.

La acest capitol, relatează reclamanta că, întru susținerea soluției adoptate, Consiliul Superior al Magistraturii, a invocat o serie de argumente de o maximă generalitate, lipsite de suport probatoriu și chiar improprii atribuțiilor și obligațiilor expres prevăzute pentru funcția de judecător, cum ar fi că:

- nu a întreprins toate măsurile necesare în vederea examinării cererilor autorilor sesizărilor în termen de maxim 3 luni, iar, ca urmare amânările ședințelor au continuat justificat - fard a indica în concreta care anume măsuri puteau și trebuiau a fi întreprinse în fiecare caz aparte pentru a nu încălca termenul de examinare;

- este direct responsabilă de amânarea examinării cauzelor din motivul lipsei grefierului. Deoarece acestea nu a întreprins toate măsurile ca să asigure prezența acestuia în ședințele fixate;

- nu trebuia să plece în concediu anual de odihnă, și ulterior, în concediu pentru îngrijirea copilului, dat fiind faptul că avea în procedură cauzele respective. Acest fapt denotă iresponsabilitatea magistratului și nu-l absolvă de răspundere;

- norma prevăzută de art. 473/3 alin. (4) CPP care reglementează termenul maxim de examinare a unor astfel de cereri, este o normă imperativă de la care judecătorul nu putea deroga. La încălcarea unor astfel de norme nefiind necesară constatarea intenției judecătorului, fiind suficientă constatarea faptului că judecătorul a fost neglijent;

- Consiliul Superior al Magistraturii, acceptă că volumul de lucru al unui judecător în instanțele judecătorești este exagerat, însă sarcina de lucru în majoritatea instanțelor din țară este aceeași. Fiind puși în aceleași condiții de activitate, majoritatea judecătorilor își organizează lucrul într-un mod corect, încadrându-se în termenele rezonabile de examinare a dosarelor și neadmițând încălcări procesuale, la capitolul privind termenul de examinare a cauzelor.

Totodată, la acest capitol, comunică reclamanta că, nefiind de acord cu soluția dispusă prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 277/24 din 06.10.2020, membrul Consiliului, Carolina Ciugureanu-Mihăilută, a înaintat opinie separată, prin care și-a exprimat dezacordul cu hotărârea menționată. În motivarea căreia a relatat că, deși termenele de examinare a cererilor autorilor sesizărilor au fost depășite, aceste întârzieri nu pot fi imputabile judecătorului Marina Rusu (Curtiș), or,

ședințele de judecată au fost amânate din diverse motive, cum ar fi aflarea judecătorului în concediul anula de odihnă sau concediul medical, precum și lipsa grefierului sau apărătorului pe caz, iar în lipsa laturii subiective - vinovăției judecătorului, nici nu poate exista abaterea disciplinare.

Prin urmare, analizând circumstanțele de fapt ale cauzei, motivele invocate de Consiliul Superior al Magistraturii, în hotărârea adoptată, precum și normele de drept și principiile unanim recunoscute aplicabile în speță, consideră reclamanta Marina Rusu (Curtiș), ca hotărârea contestată este una ilegală în fond și neîntemeiată, motiv din care urmează a fi anulată cu menținerea hotărârii Plenului Colegiului Disciplinar.

Cu referire argumentele ce demonstrează ilegalitatea actului contestat, reclamanta invocă lipsa semnelor obligatorii a laturii subiective: intenția sau neglijența gravă.

În acest sens, menționează CSM-ul a dispus aplicarea sancțiunii disciplinare în privința reclamantei, fără a constata existența uneia din cele două forme de vinovăție, stabilite expres de legiuitor: intenția sau neglijența gravă. Sau, în tot cuprinsul hotărârii contestate, nu găsim nicăieri să fie indicat ca faptele imputate ar fi fost săvârșite cu intenție sau din neglijență gravă, ci din contra, CSM a retinut că pentru a putea atrage reclamanta la răspundere disciplinară pentru abaterile imputate este suficientă simpla neglijență, ci nu intenția sau neglijența gravă, ceea ce este contrar art. 36 alin.(1¹) din Legea privind răspunderea disciplinară a judecătorilor și ceea ce demonstrează caracterul ilegal al actului contestat.

Susține că forma de vinovăție reținută de CSM, i.e. neglijența simplă - nu poate atrage antrenarea răspunderii disciplinare a judecătorului.

În acest sens, prezentând un interes deosebit și prevederile pct. 66 și pct. 70 din Recomandarea CM/REC (2010)12 a Comitetului de Miniștri către statele membre „Cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile”, potrivit căruia, judecătorii nu trebuie să poarte răspundere personală în cazul în care decizia lor este infirmată sau modificată într-o cale de atac. Nu poate fi antrenată răspunderea civilă sau disciplinară a unui judecător pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluare a probelor, cu excepția cauzelor când legea a fost încălcată cu rea-credință sau neglijență gravă.

De asemenea, același raționament este învederat în pct. 19 al Opiniei Comisiei de la Veneția nr. 755/2014 din 22.03.2014 cu privire la Proiectul de Lege cu privire la răspunderea disciplinara a judecătorilor a Republicii Moldova, potrivit căruia, doar neglijența - nu ar trebui să atragă măsuri disciplinare. Numai nerespectarea îndatoririlor în mod intenționat sau prin neglijența grava ar trebui să ducă la măsuri disciplinare. Pentru a evita riscul ca judecătorii să fie trași la răspundere pentru simplă neglijență în această privință, Articolul 4.1.a ar trebui să prevadă ca faptele sau omisiunile vizate pot duce la măsuri disciplinare doar dacă sunt comise intenționat sau prin neglijență gravă. Fapt realizat prin introducerea alin. (1¹) la art.36 din legea menționata.

Astfel, opinează reclamanta că, nu rezistă criticii și este contrar legii, argumentul CSM precum că, la încălcarea unor asemenea norme, i.e. art. 473/3 alin.(4) CPP, nu este necesară constatarea intenției judecătorului, fiind suficientă constatarea faptului că judecătorul a fost neglijent, sau reiterează că pentru a putea atrage răspunderea disciplinară a judecătorului este necesară cel puțin constatarea neglijenței grave a acestuia, ci nu a simplei neglijențe.

La fel, menționează reclamanta că, CSM nu numai că nu a constatat una din formele obligatorii a vinovăției pentru a putea atrage la răspundere disciplinară reclamanta în modul expres prevăzut de lege, după cum s-a văzut anterior, dar, prin argumentele și motivele invocate m susținerea soluției adoptate, în general nu a demonstrat și nu a probat - vinovăția reclamantei în săvârșirea faptelor imputate, nici măcar neglijența simplă invocată de pârât.

În acest context, consideră că, nu-i poate fi imputat unui judecător faptul că acesta nu a întreprins toate acțiunile necesare pentru a soluționa impedimentul privind lipsa grefierului, și nu a prezentat nici o proba ca s-ar fi adresat cu cerere în acest sens către administrația instanței. În primul rând, datorită faptului că reieșind din prevederile Legii privind organizarea judecătorească, precum și Legii privind statutul și organizarea activității grefierilor în instanțele judecătorești - aceasta, *i.e.* asigurarea instanței judecătorești cu numărul necesar de grefieri și prezenței acestora în ședința de judecată, ține de atribuțiile și obligația exclusivă a Președintelui instanței judecătorești. Iar, în al doilea rând, printr-o asemenea abordare, *i.e.* imputarea reclamantului a faptului că acesta nu a făcut dovada adresării cu cereri către administrația instanței pentru soluționarea problemei lipsei grefierului, CSM nu a făcut altceva decât să inverseze sarcina probațiunii, iar, reclamanta a fost pusă în situația de a fi parte a unui proces disciplinar inchizitorial, contrar normelor și standardelor internaționale în această materie.

Indică că, nu rezistă criticii nici argumentul pârâtului, precum că vinovăția reclamantei derivă și din faptul că aceasta știind că are dosarele vizate în procedură - nu trebuia să plece în concediu anual de odihnă și/sau în concediu medical. Or, în primul rând, după cum a menționat și anterior, reclamanta este domiciliată și locuiește împreună cu soțul și cei 5 copii în mun. Chișinău, fiind nevoită să facă zilnic naveta Chișinău- Taraclia-Chișinău, care îi ia 8 ore zilnic, astfel încât, având în vedere că aceasta petrece 8 ore la locul de muncă, 8 ore pe drum spre și dinspre locul de muncă - în total 16 ore zilnic dedicate muncii, nu dispune practic deloc de timp pentru alt fel de odihnă decât somnul, nemaivorbind de timpul util și necesar petrecerii cu copiii și familia sa, concediul anual de odihnă nu este nici un mof și nici măcar un drept garantat de legislație, ci o necesitate vitală stringentă. În al doilea rând, concediul anual de odihnă al judecătorului este programat și fixat din timp de către președintele instanței, iar, procedura de amânare, rechemare din concediu etc., este strict prevăzută de lege.

Prin urmare, consideră reclamanta că, nici acest din urmă aspect nu-i poate fi imputat, ori, la repartizarea cauzelor, președintele instanței urmează a ține cont inclusiv de programul concediilor de odihnă anuale a judecătorilor, pentru a nu admite tergiversarea examinării anumitor cauze, cu precădere, cauzele de genul celor din speța dedusă judecății.

Notează că, nu în ultimul rând, nu rămâne de ne-neglijat nici argumentul CSM precum că, CSM accepta că volumul de lucru al unui judecător în instanțele judecătorești este exagerat, însă sarcina de lucru în majoritatea instanțelor din țară este aceeași. Fiind puși în aceleași condiții de activitate, majoritatea judecătorilor își organizează lucrul într-un mod corect, încadrându-se în termenele rezonabile de examinare a dosarelor și neadmițând încălcări procesuale, la capitolul privind termenul de examinare a cauzelor. Ori, acest fapt nu corespunde nici datelor statistice și nici celor mai recente studii de specialitate realizate de organizațiile independente de resort.

Astfel, afirmă că, autorii documentului analitic „Răspunderea disciplinară a judecătorilor în Republica Moldova. Evaluarea legislației și a practicilor”, Chișinău: 2020, la capitolul concluziilor și recomandărilor ca urmare a analizei efectuate, au stabilit că, justiția moldovenească se confruntă cu o problemă de sistem - repartizarea inechitabilă a dosarelor între instanțele judecătorești, ceea ce duce la supraîncărcarea cu dosare a unor judecători care, astfel, devin vulnerabili și pot fi cu ușurință sancționați disciplinar - ceea ce s-a și realizat în cazul reclamantei, din cauza abordării generaliste a CSM-ului în ceea ce privește supraîncărcarea reclamantei cu dosare, care iarăși constituie un temei tergiversare ce nu poate fi imputat acesteia. Ori, autorii aceluiași document analitic, au concluzionat că, CSM ar trebui să analizeze volumul de lucru al unui judecător astfel încât să rezulte care este numărul de dosare acceptabil pe judecător și să administreze adecvat numărul de judecători în fiecare instanță judecătorească. Ca urmare, încărcătura maximă cu dosare trebuie să fie folosită pentru repartizarea echitabilă și suportabilă de fiecare judecător; încărcătura medie cu dosare per fiecare judecător, pentru fiecare instanța, luându-se în considerare complexitatea cauzelor, trebuie folosită ca raportare când se face analiza tergiversării.

Astfel, susține că, din abordarea generalistă și inechitabilă a CSM-ului cu privire la acest aspect, derivă și următorul argument de ilegalitate, și anume: nemotivarea sau motivarea insuficientă și destul de vagă a hotărârii contestate.

Invocă reclamanta că hotărârea contestată nu întrunește condițiile unui act administrativ individual motivat, ori, motivarea nu trebuie să se rezume doar la citarea unor texte de lege sau la înserarea unor fraze și raționamente generaliste fără a fi explicat modul în care acestea sunt aplicabile în speță, ori, recurgerea la asemenea tertipuri se echivalează practic cu ne-motivarea actului administrativ contestat.

La acest capitol, indică reclamanta că, pârâtul vorbind despre vinovăția reclamantei menționează că aceasta nu a întreprins toate măsurile necesare în vederea examinării cererilor autorilor sesizărilor în termen de maxim 3 luni, iar, ca urmare

amânările ședințelor au continuat justificat — fără a indica *in concreto* care anume măsuri puteau și trebuiau a fi întreprinse, în fiecare caz aparte, pentru a nu încălca termenul de examinare. De asemenea, pentru a ajunge la concluzia existenței vinovăției reclamantei în faptele imputate, pârâtul nu a analizat fiecare caz în parte, a fiecărui petiționar dintre cei 16 care au depus sesizări, să stabilească în fiecare caz concret care au fost motivele tergiversării. Ci a ales să analizeze și să se expună în abstract și în general, ceea ce a și dus la soluționarea greșită a cauzei și la emiterea ilegală a hotărârii contestate.

Consideră reclamanta că, dacă CSM ar fi analizat minuțios fiecare cauză în parte, atunci ar fi constatat că, ședințele de examinare a acestor cauze, nu au fost amânate numai din motivul lipsei grefierului sau aflării judecătorului în concediu anual de odihnă și/sau concediu medical. Dar, și din motivul lipsei apărătorului sau avocatului, precum și din motivul neprezentării informațiilor cu privire la condițiile de detenție a petiționarilor de către administrația penitenciarului - în lipsa cărora instanța nu se poate expune asupra cauzei, motive care de asemenea, nu sunt și nu pot fi imputabile judecătorului.

De asemenea, indică că dacă pârâtul ar fi efectuat o examinare imparțială și eficientă, în modul prevăzut de art. 25 și art. 28 din CA, atunci cu siguranță ar fi stabilit că tergiversarea examinării cauzelor avute în vedere se mai datorează și supraîncărcării judecătorului cu dosare, precum și caracterului specific al acțiunilor aflate în procedura acestuia, sau, acesta exercitând atribuțiile judecătorului de instrucție, de regulă, are în gestiune cauze care trebuie examinate în termene mult mai scurte decât termenul prevăzut de art. 473/3 CPP, și anume, de la câteva ore până la câteva zile.

Prin urmare, dacă pârâtul ar fi ținut cont de toate aceste circumstanțe, precum și de faptul că toate cauzele sesizate, au fost repartizate în perioada ianuarie-martie 2019, adică repartizarea unor astfel de cauze în decurs de numai 2 luni a cca 16 de astfel de cauze, a priori era evident riscul depășirii termenului limită de examinare a lor, circumstanță care, iarăși, nicidecum nu poate fi imputată reclamantei, atunci cu siguranță ar fi ajuns la concluzia că în acțiunile judecătorului Rusu (Curtiș) Marina - nu sunt întrunite elementele constitutive a abaterilor disciplinare imputate, sub aspectul lipsei laturii subiective.

Pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, fiind notificat despre acțiunea înaintată, prin referința depusă la 22 decembrie 2020 (f.d.54-69), a solicitat respingerea ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de către Marina Rusu(Curtiș) împotriva Consiliului Superior al Magistraturii privind contestarea hotărârii Plenului CSM nr. 277/24 din 06 octombrie 2020.

Astfel, referitor la netemeinicia acțiunii, pârâtul relevă că, hotărârea contestată este una clară, certă, motivată, corectă, legală și întemeiată, adoptată în conformitate cu normele legale, în care s-a expus pe îndelete asupra motivelor care au condus la soluția respectivă, iar alegațiile aduse de reclamantă, cu privire la faptul că aceste

date/circumstanțe nu corespund realității, fiind catalogate ca informații false, neverificate și denigratoare conținute în aceasta, sunt irelevante și neprobate.

Remarcă pârâtul că, în urma audierii reclamantului și verificării activității acestuia per ansamblu, Plenul CSM în temeiul art. 24 din legea citată, în rezultatul deliberării și urmare a exprimării votului membrilor, cu drept de vot, prezenți la ședință, cu 8 (opt) voturi „pro” și 3 (trei) voturi „contra”, a hotărât a admite contestația depusă de Inspekția-judiciară împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020 și adoptă o nouă hotărâre, prin care se constată comiterea abaterilor disciplinare comise de Marina Curtiș prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. i) și j) al Legii nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, cu aplicarea sancțiunii disciplinare prevăzute de art. 6 alin. (1) lit. a) sub formă de ”avertisment”.

Așadar, pîrîtul învederează că reclamanta este în drept să conteste încălcarea unui drept al său, însă cu respectarea dreptului discreționar al membrilor CSM, cu drept de vot, în sensul art. 137 Cod administrativ.

În acest sens, indică pârâtul că, fiecare membru al Plenului CSM aplicând dreptul în procesul de soluționare a chestiunii vizate de contestația Inspekției judiciare împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020 prin care s-a încetat procedura disciplinară intentată în temeiul sesizărilor depuse de ***** și de cet. ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** și ***** , în privința judecătorului Curtiș Marina de la Judecătoria Cahul (sediul Taraclia), a dispus de împuterniciri discreționare, atribuite prin lege. Or, art. 10 al Legii cu privire la CSM, presupune exprimarea votului „PRO” sau „CONTRA”, pentru soluționarea chestiunilor examinate în ședința CSM, care este un drept exclusiv al membrului CSM.

Punctează pârâtul că chestiunea ce vizează răspunderea disciplinară a judecătorilor și sancționarea acestora, se examinează per ansamblu, la caz, luându-se în considerare alături de contestația Inspekției judiciare împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020, rapoartele Inspekției judiciare pe marginea controlului întreprins la sesizările declarate de ***** și ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** , ***** și ***** , inclusiv sesizările menționate.

Susține pârâtul că, urmează a fi apreciate critic alegația reclamantei precum că CSM prin argumentele și motivele invocate în susținerea soluției adoptate, în general nu a demonstrat și nu a probat - vinovăția reclamantei în săvârșirea faptelor imputate, nici măcar neglijența simplă invocată de pârât. Or, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii în hotărîrea contestat a remarcat că, în acțiunile magistratului se conturează existența elementelor constitutive ale componenței unei abateri disciplinare, sub aspectul art. 4 lit. i) și j) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, evidențiindu-se latura obiectivă ce se exprimă prin

inacțiunea judecătorului Marina Curtiș prin neîntreprinderea acțiunilor de organizare a lucrului și de remediere a situației create de tergiversare și neexaminare a plângerilor înaintate de către inculpați, aceste acțiuni generând inevitabil lezarea drepturilor condamnaților, care invocând că sunt deținuți în instituții penitenciare în condiții de detenție care le afectează grav drepturile, nu s-au bucurat de un proces de judecată echitabil în termenii prevăzuți de lege.

Mai menționează că urmare faptului că judecătoarea Marina Curtiș nu și-a organizat la nivel activitatea de desfășurare a justiției, examinarea cererilor petiționarilor, a depășit termenul de mai mult de 8 luni, o parte din petiționari ispășind, la acel moment deplin pedeapsa, iar aceste circumstanțe în final ar putea genera condamnarea Statului R. Moldova la CtEDO, pentru violarea art.3, art.13 CEDO.

Astfel, învederează pârâțul că pentru a constata abaterea disciplinară de încălcare a normelor imperative, după cum este prevăzut de Legea nr. 178, nu este obligatoriu de a demonstra intenția judecătorului, ci e suficient de a demonstra că judecătorul a fost neglijent în aplicarea normei. Judecătorul se prezumă că știe legea, de aceea intenția nu contează la aplicarea normelor imperative.

Reiterează că, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a stabilit că, în acțiunile magistratului se conturează existența elementelor constitutive ale componenței unei abateri disciplinare, sub aspectul art. 4 lit. i) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor. Or, la caz, s-a constatat indubitabil că magistratul Curtiș Marina, în calitate de președinte al ședințelor de judecată la judecarea cauzelor aflate în procedura acestuia, nu a întreprins toate măsurile în vederea examinării lor, în termenul de 3 luni prevăzut de lege, iar ca urmare, amânările ședințelor numite au continuat nejustificat.

Susține că, judecătoarea M. Curtiș nu a demonstrat că pe motiv de sănătate, or din alte circumstanțe, ce nu-i permit exercitarea în termen a obligațiilor de judecător de instrucție, D-ai a solicitat președintelui Judecătoriei Cahul să fie revocată din funcția de judecător de instrucție, de competența căruia ține examinarea categoriilor de dosare în termeni restrânși.

Relatează pârâțul că, subsidiar, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a considerat că, în acțiunile judecătorului Marina Curtiș s-a conturat existența elementelor constitutive ale componenței unei abateri disciplinare, și sub aspectul art. 4 lit. j) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor. Or, din materialele cauzei disciplinare s-au identificat circumstanțe care ar demonstra că magistratul Marina Curtiș, în calitatea sa de președinte al ședințelor de judecată, a îndeplinit necorespunzător o obligație de serviciu, în lipsa unor justificări rezonabile. Acțiunile magistratului nu au fost ghidate de anumite motive plauzibile în acest sens, fapt ce a limitat părțile în proces la dreptul de soluționare a cauzei în termene rezonabile.

Afirmă pârâtul că, existența elementelor constitutive ale componenței unei abateri disciplinare în acțiunile judecătorului Marina Curtiș, sub aspectul art. 4 lit. i) și j) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor se atestă din materialul probator al procedurii disciplinare cercetate în cadrul ședinței Plenului CSM, și anume:

În cauza *****, prin încheierea din 29 ianuarie 2019, judecătorul Curtiș Marina a primit în procedură cererea condamnatului ***** privind constatarea condițiilor de deținere a condamnaților, în temeiul art. 473/2 Cod de procedură penală, fixând prima ședință de examinare a cererii la 11 martie 2019, ora 13.00. Ședința din 11 martie 2019 a fost amânată din motive independente de voința părților, nefiind prezentate înscrișuri de către instituția penitenciară nr. 5, cu fixarea unei noi ședințe pentru data de 15 aprilie 2019, care, la fel, a fost amânată din motivul lipsei greșierului, iar ședințele ulterioare din data de 23 septembrie 2019 (peste 5 luni) și 08 noiembrie 2019 nu au avut loc din motivul că judecătorul s-a aflat în concediu medical. O altă ședință de judecată nu a fost stabilită.

În cauza *****, prin încheierea din 29 ianuarie 2019, judecătorul Curtiș Marina de la Judecătoria Cahul, a primit în procedură cererea condamnatului, în baza art. 473/2 Cod de procedură penală, fixând prima ședință de examinare a cererii la 14 martie 2019, ora 13.00. Ședința din data de 14 martie 2019 a fost amânată din motivul lipsei greșierului, cu fixarea unei noi ședințe pentru data de 21 mai 2019, care a fost amânată din motivul lipsei apărătorului, stabilind data de 26 august 2019, care nu a avut loc din motiv că ziua de 26 august 2019 a fost declarată zi de odihnă, iar ședința din 25 octombrie 2019 nu au avut loc din cauza concediului neplătit al judecătorului.

În cauza ***** s-a constatat că, prin încheierea din martie 2019, judecătorul Curtiș Marina de la Judecătoria Cahul (sediul Taraclia) a primit în procedură cererea condamnatului *****, în baza art. 473/2 Cod de procedură penală, fixând prima ședință de examinare a cererii la 13 mai 2019, ora 15.00, ce a fost amânată din motivul lipsei avocatului, care era antrenat într-un seminar, cu fixarea unei noi ședințe pentru data de 07 octombrie 2019, (peste 5 luni) care, la fel, nu a avut loc din motiv că judecătorul s-a aflat în concediu medical, următoarea ședință fiind fixată pentru data de 11 februarie 2020, ora 11:00.

În cauza ***** s-a constatat că, prin încheierea din 20 martie 2019, judecătorul Curtiș Marina de la Judecătoria Cahul, a primit în procedură cererea condamnatului *****, în baza art. 473/2 Cod de procedură penală, fixând prima ședință de examinare a cererii pentru 30 mai 2019, ora 13:00, ce nu a avut loc din motivul ca judecătorul s-a aflat la un seminar în mun. Chișinău, cu fixarea unei noi ședințe pentru data de 23 septembrie 2019, care, la fel, nu a avut loc din motiv că judecătorul s-a aflat în concediu medical, următoarea ședință fiind fixată pentru data de 21 ianuarie 2020 ora, 13:30.

În cauza ***** s-a constatat că cererea condamnatului în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, a fost primită în procedură prin încheierea din 29 ianuarie

2019, cu fixarea primei ședințe la 14 martie 2019, ora 11:30, care nu a avut loc din motivul lipsei grefierului. Ședința din 21 mai 2019 a fost amânată din motiv că urma să prezinte informația referitor la condițiile de detenție, ședințele din 12 august 2019, 10 septembrie 2019, 16 septembrie 2019 nu au avut loc din lipsa timpului suficient pentru examinare, ședința din 24 septembrie 2019 nu a avut loc din motivul aflării judecătorului în concediu medical. Următoarea ședință a fost fixată pentru 10 decembrie 2019 ora 14:30.

În cauza Dinev Iordan s-a constatat că, prin încheierea Judecătoriei Cahul din 29 ianuarie 2019 cererea condamnatului în baza art. 473/3 Cod de procedură penală, a fost primită în procedură, prima ședință de judecată fiind fixată la data de 11 martie 2019, care a fost amânată pentru 16 aprilie 2019 în vederea prezentării de către instituția penitenciară a informației despre condițiile de detenție a petiționarului, dar care nu a avut loc din motivul lipsei grefierului. Ședința din 24 septembrie 2019 nu a avut loc din motiv că judecătorul se afla în concediu medical, următoarea ședință fiind fixată pentru data de 19 decembrie 2019, ora 15:00.

În cauza *****, s-a constatat că prin încheierea din 14 martie 2019, cererea condamnatului *****, depusă în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, a fost primită în procedură, fixând prima ședință la data de 20 mai 2019, care a fost amânată, pentru 29 august 2019 și apoi pentru 30 septembrie 2019, dar care nu au avut loc din motiv că judecătorul Curtiș Marina s-a aflat în concediu de odihnă și concediu medical. Următoarea ședință a fost fixată pentru data de 30 ianuarie 2020, ora 14:00.

În cauza condamnatului *****, s-a constatat că, prin încheierea Judecătoriei Cahul din 08 mai 2019, judecătorul Curtiș Marina a primit spre examinare plângerea condamnatului *****, depusă în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, cu fixarea primei ședințe de judecată pentru data de 03 octombrie 2019, care nu a avut loc din motiv că judecătorul s-a aflat în concediu medical. Următoarea ședință a fost fixată pentru data de 04 februarie 2020, ora 13:00.

În privința condamnatului *****, s-a constatat că, prin încheierea Judecătoriei Cahul din 21 martie 2019, judecătorul Curtiș Marina a primit spre examinare plângerea condamnatului *****, depusă în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, cu fixarea primei ședințe de judecată pentru data de 14 mai 201, care nu a avut loc din motivul solicitării unor informații de la instituția penitenciară, iar ulterioarele ședințe din 04 iunie 2019, 23 august 2019, 10 octombrie 2019 au fost amânate din motiv că judecătorul s-a aflat în concediu medical și concediu anual de odihnă. Următoarea ședință a fost fixată pentru data de 17 februarie 2020, ora 15:00.

În cauza condamnatului*****, s-a constatat că, prin încheierea Judecătoriei Cahul din 03 mai 2019, judecătorul Curtiș Marina a primit spre examinare plângerea condamnatului*****, depusă în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, cu fixarea primei ședințe de judecată pentru data de 30 septembrie 2019, care nu a avut loc din motiv ca judecătorul s-a aflat în concediu medical, următoarea ședință fiind fixată pentru data de 30 ianuarie 2020, ora 14:30,

În cauza condamnatului ***** s-a constatat că, prin încheierea Judecătoriei Cahul din 28 martie 2019, a fost primită în procedură plângerea condamnatului ***** , depusă în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, cu fixarea primei ședințe de judecată pentru data de 20 august 2019, care nu a avut loc din motivul că judecătorul s-a aflat în concediu anual de odihnă. Ulterioara ședință din 11 octombrie 2019 a fost amânată din motivul că judecătorul s-a aflat în concediu medical, următoarea ședință fiind stabilită pentru data de 20 februarie 2020, ora 11.00.

În cauza condamnatului ***** s-a constatat că, prin încheierea Judecătoriei Cahul din 28 martie 2019, judecătorul Curtiș Marina a primit spre examinare plângerea condamnatului ***** , depusă în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, cu fixarea primei ședințe de judecată pentru data de 19 august 2019, care nu a avut loc. Ulterioara ședință din 01 noiembrie 2019 nu a avut loc din motiv că judecătorul s-a aflat în concediu medical, o altă ședință de judecată nefiind numită.

În cauza ***** s-a constatat că, în gestiunea judecătorului Curtiș Marina s-a aflat spre examinare plângerea condamnatului ***** , în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, depusă la 20 martie 2019, cu fixarea primei ședințe de judecată pentru data de 20 august 2019, care nu a avut loc din motivul că judecătorul s-a aflat în concediu anual de odihnă, ulterioarele ședințe din 11 octombrie 2019 și 04 noiembrie 2019 au fost contramandate din motiv ca judecătorul s-a aflat în concediu medical. O altă ședință de judecată nu a fost numită.

În cauza ***** s-a constatat că, prin încheierea Judecătoriei Cahul din 28 martie 2019, judecătorul Curtiș Marina a primit spre examinare plângerea condamnatului ***** depusă în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, cu fixarea primei ședințe de judecata pentru data de 19 august 2019, care nu a avut loc, iar ulterioara ședință din 01 noiembrie 2019 a contramandată din motivul că judecătorul s-a aflat în concediu medical. O altă ședință de judecată nu a fost numită.

În cauza condamnatului *****s-a constatat că, prin încheierea Judecătoriei Cahul din 28 martie 2019, judecătorul Curtiș Marina a primit spre examinare plângerea condamnatului ***** , depusă în baza art. 473/2 din Codul de procedură penală, cu fixarea primei ședințe de judecată pentru data de 19 august 2019, Care nu a avut loc, iar ulterioara ședință din 01 noiembrie 2019 a fost contramandată din motiv că judecătorul s-a aflat în concediu medical. O altă ședință de judecată nu a fost numită.

Potrivit informației prezentate de vicepreședintele Judecătoriei Cahul, Mihail Busuleac, din 20 noiembrie 2019, toate cauzele sus- nominalizate aveau statut de examinare, aflate în procedura judecătorului Curtiș Marina.

În cauza în privința lui ***** , se atestă că cererea condamnatului ***** , în temeiul art. 473/3 Codul de procedură penală, a fost primită spre examinare la 13 martie 2019 și fixată prima ședință de examinare a cererii pentru data de 13 mai 2019, ora 13:00, care nu a avut loc din motiv că avocatul condamnatului era implicat într-un seminar privind formarea continuă, cu fixarea unei noi ședințe pentru data de 07

octombrie 2019 (peste 5 luni). Ședința din 07 octombrie 2019 nu a avut loc din motivul aflării judecătorului Curtiș Marina în concediu medical.

Potrivit informației prezentate de președintele Judecătoriei Cahul se atestă că în perioada respectivă, judecătorul a fost asigurat cu grefier, or, magistratul nu a prezentat probe pertinente în vederea adresării cu cerere față de administrația instanței, pentru a soluționa acest impediment în exercitarea atribuțiilor sale.

La fel, pârâtul apreciază ca fiind declarative argumentele reclamantei precum că hotărârea contestată nu întrunește condițiile unui act administrativ individual motivat, or, hotărârea contestată cuprinde motivarea completă în sensul art. 118 Cod administrativ, precum motivarea în drept și în fapt, inclusiv descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.,

În aceste împrejurări, consideră că alegațiile reclamantei precum că este lipsit elementul motivării, deoarece motivarea nu trebuie să se rezume doar la citarea unor texte de lege sau la înserarea unor fraze și raționamente generaliste fără a fi explicat modul în care acestea sunt aplicabile în speță, ori, recurgerea la asemenea tertipuri se echivalează practic cu ne-motivarea actului administrativ contestat, nu întrunesc condițiile prevăzute de legislația în vigoare la care s-a referit și nu pot duce la anularea în parte a acesteia. Or, în hotărârea contestată a fost indicat explicit numărul de voturi a membrilor CSM, cu drept de vot, prezenți la ședință, exprimate pentru admiterea contestația depusă de Inspekția-judiciară împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr.5/2 din 21 februarie 2020 și adoptarea unei noi hotărâri, prin care se constată comiterea abaterilor disciplinare comise de Marina Curtiș prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. i) și j) al Legii nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, cu aplicarea sancțiunii disciplinare prevăzute de art. 6 alin. (1) lit. a) sub formă de "avertisment", inclusiv motivarea în drept și în fapt, descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului.

În ce privește pretinsa nemotivare a hotărârii, mai menționează pârâtul că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a apreciat că motivarea unei hotărâri constituie una dintre componentele dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale îi atribuie „instanței” obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor părților (CEDO, hotărârea din 20 aprilie 2010, în cauza Boldea c. României, parag. 32-38).

De asemenea, indică pârâtul că, prin prisma jurisprudenței CEDO, s-a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebaît și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Prin urmare a celor relatate, contrar afirmațiilor reclamantului, pârâtul apreciază hotărârea CSM nr. 262/22 din 22 septembrie 2020, drept una corectă, motivată, legală și întemeiată, adoptată cu respectarea normelor de drept.

În ședința de judecată, atât reclamanta, cât și avocatul Cireș Isae au susținut acțiunea, invocând motivele menționate, solicitând admiterea ei.

Reprezentantul pârâtului Consiliului Superior al Magistraturii, a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiate, invocând motivele menționate în referințele depuse.

Subsumând normele procesuale și starea de fapt constatată, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ conchide necesitatea adoptării unei soluții de admitere a acțiunii în contencios administrativ înaintate, din considerentele ce succed.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale.

Conform art. 219 alin.(1)-(4) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt.

Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces. Instanța de judecată poate avea o discuție juridică cu participanții la proces sau poate da în scris indicații cu privire la situația de drept a cauzei examinate.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ Completul de contencios administrativ al Curții de Apel Chisinău reține următoarele.

Conform art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art.10 Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Decizia autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

Art. 11 alin. (1) Cod administrativ, stabilește că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile - actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art.17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Art. 20 din Codul administrativ, prevede că, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art.206 alin.(1) lit. a) și b) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

Totodată, art. 191 alin. (3) Cod administrativ, prevede că, Curtea de apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale Consiliului Superior al Procurorilor, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Conform art. art. 208 și 163 lit. c) din Codul administrativ acțiunea în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii se depune nemijlocit în instanța de judecată în termen de 30 zile de la comunicarea actului administrativ individual, astfel, procedura prealabilă nu se efectuează. Or, art. 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19.07.1996, prevede că, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii pot fi contestate la Curtea de Apel Chișinău de orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la data comunicării acesteia.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea

nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Din analiza normelor de drept sus-indicate, Colegiul judiciar notează că, Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 277/24 din 06 octombrie 2020 „Cu privire la contestarea hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020, emise în privința judecătorului Marina Rusu (Curtiș) de la Judecătoria Cahul”, prin care s-a admis contestația Inspecției judiciare împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020 și s-a adoptat o nouă hotărâre prin care s-a constatat comiterea abaterilor disciplinare comise de Marina Curtiș prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. i) și j) al Legii cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor și se aplică sancțiunea disciplinară sub formă de ”avertisment” constituie în sine un act administrativ individual defavorabil pentru reclamanta Marina Rusu (Curtiș), respectiv este în drept să înainteze acțiunea în contencios administrativ.

Astfel, din conținutul acțiunii, se deduce că reclamanta Marina Rusu (Curtiș) revendică apărarea dreptului judecătorului la carieră, căreia i se aduce atingere prin hotărârea contestată cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare.

Acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamanta Marina Rusu (Curtiș) la instanța competentă jurisdicțional și teritorial.

Or, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (3) din Codul administrativ, Curtea de apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale Consiliului Superior al Procurorilor, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Totodată, conform art. art. 208 și 163 lit. c) din Codul administrativ acțiunea în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii se depune nemijlocit în instanța de judecată în termen de 30 zile de la comunicarea actului administrativ individual, astfel, procedura prealabilă nu se efectuează.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă.

În acord cu articolul 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19.07.1996, prevede că, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii pot fi contestate la Curtea de Apel Chișinău de orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la data comunicării acesteia.

Chestiunea cu privire la contestarea Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr.5/2 din 21 februarie 2020, emise în privința judecătorului Curtiș Marina de la Judecătoria Cahul. a fost inclus în agenda ședinței Consiliului Superior al Magistraturii nr. 23 din 29 septembrie 2020 ora 9:00.

În cadrul ședinței, la faza incipientă a examinării subiectului în cauză, participând prin intermediul platformei de teleconferință „Zoom”, judecătorul Marina Curtiș a înaintat cerere de recuzare față de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, Cernat Nina și Timotin Mariana, invocând drept argument faptul că, la ședința din 30 iunie 2020, participând la concursul privind suplinirea funcțiilor vacante prin transfer, membrii CSM nominalizați i-au adresat întrebări pe care judecătorul le consideră discriminatorii, având astfel, îndoieli referitoare la imparțialitatea acestora.

Prin Hotărârea Plenului CSM nr. 268/23 din 29 septembrie 2020 recuzarea înaintată de Marina Curtiș față de membrii CSM Mariana Timotin și Nina Cernat a fost respinsă ca neîntemeiată.

Concomitent, judecătorul Marina Curtiș a solicitat amânarea examinării chestiunii în cauză, pe motiv că avocatul este antrenat în alte ședințe.

Prin urmare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, prin vot unanim, a dispus amânarea examinării contestației depuse de Inspectorul-judecător Diana Ioniță împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr.5/2 din 21 februarie 2020, pentru următoarea ședință.

Ulterior, subiectul cu privire contestația împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020 a fost inclusă pe agenda ședinței nr. 24 din 06 octombrie 2020.

În cadrul ședinței Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 24 din 06 octombrie 2020, Inspectorul-judecător Diana Ioniță s-a prezentat în persoană, iar judecătorul Marina Curtiș a solicitat participarea la ședință prin intermediul platformei de teleconferință „Zoom”. La ședință a fost prezent și reprezentantul judecătorului Marina Curtiș, avocatul Natalia Moloșag.

În cadrul ședinței de examinare a contestației, judecătorul Marina Curtiș a solicitat respingerea contestației cu menținerea hotărârii Plenului Colegiului disciplinar prin care a fost încetată procedura disciplinară. De asemenea, avocatul Natalia Moloșag a pledat pentru respingerea contestației cu menținerea hotărârii Plenului Colegiului disciplinar prin care a fost încetată procedura disciplinară.

Astfel, în cadrul ședinței Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 24 din 06 octombrie 2020, fiind pusă la vot contestația Inspecției judiciare împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020 în rezultatul deliberării și urmare a exprimării votului, a obținut 8 (opt) voturi „pro” și 3 (trei) voturi „contra” ale membrilor Plenului CSM, cu drept de vot prezenți la ședință.

Astfel, prin hotărârea Plenului CSM nr. 277/24 din 06 octombrie 2020 s-a admis contestația Inspecției judiciare împotriva Hotărârii Plenului Colegiului

disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020 și s-a adoptat o nouă hotărâre prin care s-a constat comiterea abaterilor disciplinare comise de Marina Curtiș prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. i) și j) al Legii cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor și se aplică sancțiunea disciplinară sub formă de "avertisment".

Totodată, unul din membrii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, care a votat contra admiterii contestației Inspecției judiciare împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020, a depus o opinie separată, prin care și-a exprimat dezacordul cu soluția adoptată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii la 06 octombrie 2020, în subiectul privind contestarea Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020, emise în privința judecătorului Marina Curtiș de la Judecătoria Cahul, invocând că Consiliul s-a distanțat de la normele privind răspunderea disciplinară judecătorului.

În conformitate cu prevederile art.21 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

În conformitate cu prevederile art. 22 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sânt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. În același sens, art. 194 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău reține că, conform prevederilor art.116 alin.(1), (6) din Constituția R. Moldova, judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii. Sancționarea judecătorilor se face în conformitate cu legea.

La rândul său, art. 1 din Legea cu privire la statutul judecătorului, nr. 544-XIII din 20.07.1995 statuează că, puterea judecătorească se exercită numai prin instanța judecătorească în persoana judecătorului, unicul purtător al acestei puteri. Judecătorul este persoana investită constituțional cu atribuții de înfăptuire a justiției, pe care le execută în baza legii. Judecătorii instanțelor judecătorești sînt independenți, imparțiali și inamovibili și se supun numai legii. Judecătorii iau decizii în mod independent și imparțial și acționează fără nici un fel de restricții, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, inclusiv judiciare. Organizarea ierarhică a jurisdicțiilor nu poate aduce atingere independenței individuale a judecătorului.

Astfel, conform prevederilor art. 15 alin. (1) lit.a), b), c) din Legea cu privire la statutul judecătorului, judecătorii sînt obligați : a) să fie imparțiali; b) să asigure apărarea drepturilor și libertăților persoanelor, onoarei și demnității acestora; c) să

respecte întocmai cerințele legii la înlăptuirea justiției și să asigure interpretarea și aplicarea uniformă a legislației.

Potrivit art. 22 alin.(1) din Legea cu privire la statutul judecătorului Judecătoria poartă răspundere disciplinară în modul stabilit de Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor.

În virtutea art. 3 din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, judecătoria răspund disciplinar pentru comiterea abaterilor disciplinare prevăzute de prezenta Lege. Încălcarea prevederilor altor acte normative atrage răspunderea disciplinară numai în cazurile în care fapta constituie o abatere disciplinară în conformitate cu art. 4 al Legii pre-citate.

Conform prevederilor art. 4 alin. (1) lit. i) și j) din Legea nr. 178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, constituie abatere disciplinară încălcarea normelor imperative ale legislației în procesul de înlăptuire a justiției și neîndeplinirea sau îndeplinirea cu întârziere sau necorespunzătoare a unei obligații de serviciu, fără o justificare rezonabilă, dacă aceasta a afectat în mod direct drepturile participanților la proces sau ale altor persoane.

Conform art. 34 alin. (5) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, cauza disciplinară se examinează doar în limitele înlăptuirii formulate în raportul Inspecției judiciare în condițiile art. 26 alin. (2) al Legii citate.

Conform art. 39 din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor nr.178 din 25.07.2014, (1) Hotărârile colegiului disciplinar pot fi contestate la Consiliul Superior al Magistraturii, prin intermediul colegiului, de către persoanele care au depus sesizarea, inspecția judiciară sau judecătorul vizat în hotărâre, în termen de 15 zile de la data primirii copiei hotărârii motivate. Termenul de 15 zile este un termen de decădere. La expirarea acestui termen, hotărârile necontestate ale colegiului disciplinar devin irevocabile. (2) Contestațiile se examinează în cel mult 30 de zile de la data înregistrării lor la Consiliul Superior al Magistraturii. (3) Data, ora și locul examinării contestației se comunică din timp persoanei care a depus sesizarea și judecătorului vizat. (4) După examinarea contestațiilor, Consiliul Superior al Magistraturii decide:a) menținerea fără modificare a hotărârii colegiului disciplinar; b) admiterea contestației și adoptarea unei noi hotărâri. În acest caz prevederile cu privire la procedura de examinare și conținutul hotărârii colegiului disciplinar privind rezultatul examinării cauzei disciplinare sînt aplicabile și pentru Consiliul Superior al Magistraturii.

În aceeași ordine de idei, Colegiul judiciar relevă că, în conformitate cu art.123 din Constituția R.Moldova, Consiliul Superior al Magistraturii asigură numirea, transferarea, detașarea, promovarea în funcție și aplicarea de măsuri disciplinare față de judecători.

Potrivit art.1 alin.(1) lit.f) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996, Consiliul Superior al Magistraturii este un

organ independent, format în vederea organizării și funcționării sistemului judecătoresc, și este garantul independenței autorității judecătorești.

În conformitate cu art.4 alin.(3) lit.a și b) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996, întru exercitarea funcțiilor sale, Consiliul Superior al Magistraturii are următoarele competențe în domeniul respectării disciplinei și eticii judecătorilor adoptă hotărâri privind petițiile cetățenilor în problemele ce țin de etica judecătorilor și examinează contestațiile hotărârilor emise de colegiul disciplinar.

Articolul 22 alin. (4) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996, prevede că, contestațiile împotriva hotărârilor adoptate de colegiul disciplinar se examinează conform prevederilor Legii nr.178 din 25 iulie 2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Potrivit art. 24 alin. (1)-(4) din Legea nr. 947-XIII din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, Consiliul Superior al Magistraturii adoptă hotărâri cu votul deschis al majorității membrilor săi, cu excepția cazului prevăzut la art.19 alin.(4). La adoptarea hotărârilor cu privire la cariera judecătorilor, răspunderea disciplinară a acestora, sancționarea și eliberarea din funcție a judecătorilor, membrii de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii participă fără drept de vot. Votarea se efectuează în lipsa persoanei al cărei caz este examinat și în lipsa celorlalți invitați. Consiliul Superior al Magistraturii pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt care se consemnează într-un proces-verbal. Hotărârea motivată, care conține și numărul de voturi, se redactează în cel mult 30 de zile și se semnează de președintele ședinței. În cazul în care un membru al Consiliului Superior al Magistraturii face opinie separată, aceasta va fi motivată și se va anexa la hotărâre fără a i se da citire.

Articolul 118 Cod administrativ stabilește că, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

- a) motivarea în drept - temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;
- b) motivarea în fapt - oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul;
- c) în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Motivarea nu este obligatorie în cazul în care:

- a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluționare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane;
- b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau
- c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat și, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

Conform art.119 alin.(1) și alin.(2) Cod administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Un act administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau prin comportament concludent. Forma actului administrativ individual este aleasă de autoritatea publică care emite actul administrativ în baza dreptului discreționar corespunzător obligațiilor sale.

Potrivit art.120 alin.(1) Cod administrativ, un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă: a) numele/denumirea autorității publice care a emis actul administrativ; b) numele colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ; c) numele destinatarului actului administrativ; d) data la care a fost emis actul administrativ; e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ); f) motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ; g) decizia cu privire la cheltuieli; h) informația cu privire la exercitarea căilor de atac; i) semnătura colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ.

Conform art.220 alin.(1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

În virtutea art.93 Cod administrativ, care stabilește sarcina probațiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sânt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Raportând la caz prevederile legale enunțate mai sus, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, apreciază ca fiind întemeiată pretenția reclamantei privind anularea Hotărârii CSM nr. 277/24 din 06.10.2020, din considerentele ce urmează.

Conform art. 6 CEDO, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și

încălcarea a condițiilor de detenție invocate de condamnat sau prevenit și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine reprezentantului administrației instituției penitenciare. Pentru examinarea plîngerii, reprezentantul administrației instituției penitenciare prezintă instanței de judecată în scris, în termen de 10 zile, un raport în care răspunde la toate pretențiile invocate de condamnat sau prevenit în plîngere, cu menționarea măsurilor întreprinse pentru înlăturarea condițiilor de detenție contestate, dacă asemenea măsuri au fost întreprinse. Copia raportului și a materialelor anexate la acesta se înmînează condamnatului sau, după caz, prevenitului care a depus plîngerea de către reprezentantul administrației instituției penitenciare. Termenul maxim de examinare a plîngerii referitoare la condițiile de detenție care afectează grav drepturile condamnatului sau ale prevenitului este de 3 luni.

La interpretarea acestor abateri trebuie să se țină cont de jurisprudența Curții Constituționale a Republicii Moldova. Astfel, Curtea subliniază că procedura de sancționare a judecătorului urmează a fi realizată în strictă conformitate cu Constituția și prevederile legale. Consiliul Superior al Magistraturii, în calitate de instanță disciplinară, pentru a reține în sarcina judecătorului săvîrșirea unei abateri disciplinare, trebuie să stabilească dacă sînt întrunite elementele constitutive ale acesteia, respectiv latura obiectivă și subiectivă. În lipsa unuia dintre aceste elemente constitutive abaterea disciplinară nu subzista și, deci, nu poate fi angajată răspunderea disciplinară a judecătorului. (Hotărârea Curții Constituționale nr.28 din 14 decembrie 2010, par. 6; Hotărârea Curții Constituționale nr.12 din 7 iunie 2011, par. 8)

Astfel, din analiza materialelor cauzei și din analiza actului administrativ contestat, instanța de judecată nu poate reține în acțiunile judecătorului Marina Rusu (Curtiș) temeiul invocat privind încălcarea normelor imperative ale legislației în procesul de înfăptuire a justiției și neîndeplinirea sau îndeplinirea cu întârziere sau necorespunzătoare a unei obligații de serviciu, fără o justificare rezonabilă, dacă aceasta a afectat în mod direct drepturile participanților la proces sau ale altor persoane, prevăzut la lit. i) și j) alin. (1) ale art. 4 din Legea privind răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Or, Colegiul judiciar reține că Consiliul Superior al Magistraturii a dispus aplicarea sancțiunii disciplinare în privința reclamantei într-un mod arbitrar, fără a constata cu certitudine existența uneia din cele două forme de vinovăție, stabilite expres de legiuitor pentru fiecare faptă imputată, și anume dacă acestea au fost săvîrșite de reclamantă cu intenție sau din neglijență gravă.

La caz, instanța de judecată reține că, că plîngerile condamnaților-petiționari, prin prisma prevederilor art. 473/2 Cod de procedură penală, urmau a fi examinate în termen de 3 luni, însă reclamanta, în calitate de judecător și președinte al ședințelor de judecată, nu a luat toate măsurile în vederea examinării cauzelor petiționarilor *****
*****, *****
*****, *****
*****, ***** și ***** în termenul prevăzut de lege, însă circumstanțele

tergiversării examinării cauzelor respective nu au fost generate din motive imputabile judecătorului vizat.

Or, deși termenele de examinare a cererilor autorilor sesizărilor au fost depășite, aceste întârzieri nu pot fi imputabile reclamantei, or, ședințele de judecată au fost amânate din diverse motive, cum ar fi aflarea judecătorului în concediul anual de odihnă sau concediul medical, precum și lipsa grefierului sau apărătorului pe caz, fapt ce se atestă inclusiv din notele informative ale Președintelui instanței.

În acest context, instanța de judecată consideră că nu-i poate fi imputat unui judecător faptul că acesta nu a întreprins toate acțiunile necesare pentru a soluționa impedimentul privind lipsa grefierului, sau că nu a prezentat nici o proba ca s-ar fi adresat cu cerere în acest sens către administrația instanței. Or, reieșind din prevederile Legii privind organizarea judecătorească, precum și Legii privind statutul și organizarea activității grefierilor în instanțele judecătorești, asigurarea instanței judecătorești cu numărul necesar de grefieri și prezenței acestora în ședința de judecată, ține de atribuțiile și obligația exclusivă a Președintelui instanței judecătorești.

Mai mult ca atât, instanța consideră necesar de a remarca că, potrivit art. 20 alin. (2) și (5) din Cod de procedură penală, criteriile de apreciere a termenului rezonabil de soluționare a cauzei penale sînt: 1) complexitatea cazului; 2) comportamentul participanților la proces; 3) conduita organului de urmărire penală și a instanței de judecată; 3/1) importanța procesului pentru cel interesat; 4) vîrsta de pînă la 18 ani a victimei. În situația în care, la efectuarea urmăririi penale sau la judecarea unei cauze concrete, există pericolul încălcării termenului rezonabil, participanții la proces pot adresa judecătorului de instrucție sau, după caz, instanței care judecă în fond cauza o cerere privind accelerarea urmăririi penale sau a procedurii de judecare a cauzei. Examinarea cererii se face în absența părților, în termen de 5 zile lucrătoare, de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către un alt judecător sau de un alt complet de judecată decît cel care examinează cauza.

Or, la caz, însă nu s-a stabilit vreo hotărâre judecătorească prin care să fie constatată încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare, în condițiile stabilite de Legea Nr. 87 din 21-04-2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești.

Prin urmare, Colegiul judiciar nu poate reține în sarcina reclamantei săvîrșirea abaterilor disciplinare imputate, în lipsa laturii subiective, adică a vinovăției judecătorului de încălcarea prevederilor art. 473/3 Cod de procedură penală, precum și de neîndeplinirea sau îndeplinirea cu întârziere sau necorespunzătoare a unei obligații de serviciu, fără o justificare rezonabilă, dacă aceasta a afectat în mod direct drepturile participanților la proces sau ale altor persoane, în calitatea sa de judecător.

În această ordine de idei, instanța de judecată reiterează că, pentru a fi antrenată răspunderea disciplinară a unui judecător este necesar să existe o conduită ilicită a acestuia, de încălcare a obligațiilor de serviciu sau a normelor de conduită stabilite prin legi și regulamente, să existe o legătură de cauzalitate între fapta comisă și valoarea socială lezată, iar această faptă să fie comisă cu vinovăție, fie sub forma intenției, fie a neglijenței grave.

În acest sens, prezentând un interes deosebit și prevederile pct. 66 și pct. 70 din Recomandarea CM/REC (2010)12 a Comitetului de Miniștri către statele membre „Cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile”, potrivit căruia, judecătorii nu trebuie să poarte răspundere personală în cazul în care decizia lor este infirmată sau modificată într-o cale de atac. Nu poate fi antrenată răspunderea civilă sau disciplinară a unui judecător pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluare a probelor, cu excepția cauzelor când legea a fost încălcată cu rea-credință sau neglijență gravă.

De asemenea, același raționament este învederat în pct. 19 al Opiniei Comisiei de la Veneția nr. 755/2014 din 22.03.2014 cu privire la Proiectul de Lege cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor a Republicii Moldova, potrivit căruia, doar neglijența - nu ar trebui să atragă măsuri disciplinare. Numai nerespectarea îndatoririlor în mod intenționat sau prin neglijență gravă ar trebui să ducă la măsuri disciplinare. Pentru a evita riscul ca judecătorii să fie trași la răspundere pentru simplă neglijență în această privință, Articolul 4.1.a ar trebui să prevadă ca faptele sau omisiunile vizate pot duce la măsuri disciplinare doar dacă sunt comise intenționat sau prin neglijență gravă. Fapt realizat prin introducerea alin. (1¹) la art.36 din legea menționată.

Completul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiate și respinge alegațiile pârâtului, precum că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 146/15 din 25 mai 2021 că este legală și motivată, or, în motivarea hotărârii contestate nu se conțin motive de fapt și de drept care ar justifica concluziile Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a demonstrat sau s-a probat vinovăția reclamantei în săvârșirea faptelor disciplinare imputate, conform prevederilor art. 118 și 119 Cod administrativ.

Or, în tot cuprinsul hotărârii contestate, nu se regăsește nicio constatare cu referire la forma vinovăției reclamantei, și anume dacă faptele imputate au fost săvârșite cu intenție sau din neglijență gravă, ceea ce contraveni dispozițiilor art. 36 alin.(1¹) din Legea privind răspunderea disciplinară a judecătorilor și ceea ce demonstrează caracterul ilegal al actului contestat.

În lumina celor expuse, Completul judiciar reține că, în acțiunile judecătorului Marina Rusu (Curtiș) nu au fost stabilite anumite temeuri rezonabile, care ar demonstra faptul comiterii de către acesta a abaterii disciplinare, pasibile răspunderii în temeiul art. 4 lit. i) și j) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Din considerentele enunțate, instanța de judecată conchide asupra temeiniciei acțiunii înaintate de Marina Rusu (Curtiș) și va dispune anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 277/24 din 06 octombrie 2020 „Cu privire la contestarea hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020, emise în privința judecătorului Marina Rusu (Curtiș) de la Judecătoria Cahul”.

În conformitate cu prevederile art. art. 224 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,-

h o t ă r ă ș t e:

Se anulează hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 277/24 din 06 octombrie 2020 „Cu privire la contestarea hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020, emise în privința judecătorului Marina Rusu (Curtiș) de la Judecătoria Cahul”, prin care s-a admis contestația Inspecției judiciare împotriva Hotărârii Plenului Colegiului disciplinar nr. 5/2 din 21 februarie 2020 și s-a adoptat o nouă hotărâre prin care s-a constatat comiterea abaterilor disciplinare comise de Marina Curtiș prevăzute de art. 4 alin. (1) lit. i) și j) al Legii cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor și se aplică sancțiunea disciplinară sub formă de ”avertisment”.

Hotărârea cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 zile de la notificare, prin intermediul Curții de Apel Chișinău.

Președintele completului, judecătorul

Grigore Dașchevici

Judecătorii

Ecaterina Palanciuc

Vladislav Clima

